

переконання у процесі комунікації, зокрема, під час професійної діяльності юриста. Вказані мовленнєві засоби стають винятковим інструментом об'єктивізації аргументації юриста, дозволяючи разом із законами логіки, риторики ясно і чітко висловлювати власні думки та безпосередньо здійснювати правничу діяльність.

Бібліографічні посилання:

1. Рабінович П. М. Правова аргументація: терміно-поняттєвий інструментарій дослідження / П. М. Рабінович, Т. І. Дудаш // Вісник Національної академії правових наук України. - 2016. - № 2. - С. 8-20.
2. Федорченко Г. М. Маркери аргументації в науковому дискурсі / Г. М. Федорченко // Психолінгвістика. - 2013. - Вип. 14. - С. 274-283.
3. Халчанська О. Мовні засоби ефективності переконання під час спілкування / О. Халчанська // Філологічні науки. - 2013. - Вип. 15. - С. 95-101.
4. Халчанська О.В. Мовні засоби переконання та впливу на співбесідника під час безпосереднього спілкування / О. В. Халчанська // Парадигма пізнання: гуманітарні питання № 3 (14), 2016. – С. 1-10.

Цой А. Е.

здобувач освіти II курсу

Науковий керівник – Клименова О. М.

доцент

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

МЕДІАОСВІТА: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ СТАНОВЛЕННЯ

На проблеми медіаосвіти та медіакультури на сьогоднішній день звертають увагу представники різних наукових галузей. Важливим є те, що медіакультура — вища ланка у сфера інформаційного забезпечення суспільства. Вона є його здатністю до найефективнішого використання медіаресурсів і застосовування новітніх інформаційних технологій.

Актуальність обраної теми обумовлена тим, що процес поступової інтеграції України в європейський і світовий медіапростір потребує узгодити напрями і засади проведення реформ у сфері медіаосвіти в умовах інформаційного соціуму. Обговорення цієї проблеми в національних засобах масової інформації і масової комунікації безпосередньо впливає на ефективність та швидкість протікання процесу в цілому.

Доцільність цієї теми не так давно стала однією з головних для більшості міжнародних організацій, наукових та освітянських спільнот, а отже, і засобів масової інформації в Україні зокрема.

Проблема медіаосвіти в контексті світового інформаційного простору представляє собою цілий комплекс складностей, для подолання яких дану тему досліджували і вивчали такі вітчизняні журналісти, як І. Слісаренко, М. Тимошик, В. Різун, В. Шкляр та ін. Останнім часом цією проблемою переймаються і представники точних наук, зокрема вчені Л. Шульман —

український астрофізик і публіцист. Наукова новітність запропонованого дослідження полягає у виявленні найбільш характерних чинників, що мають вплив на формування найоптимальніших шляхів розвитку медіаосвіти в Україні.

Мета роботи - з'ясувати особливості становлення та розвитку медіаосвіти в Україні, шляхи впровадження, а також форми і методи реалізації даного процесу.

Для покращення професійної освіти, а також забезпечення її доступності і ефективності в житті молоді, як інформаційного суспільства, в наш час необхідно враховувати процеси стрімкого інформаційно-технологічного розвитку різних сфер. Саме медіаосвіта визначає своїм завданням у найбільш повному обсязі скористатися освітнім і технічно-комунікаційним потенціалом сучасних засобів масової комунікації і є, за визначенням ЮНЕСКО, окремим вектором освіти, оскільки допомагає особі усвідомити різноманітні методи використання масової комунікації в соціумі; аналізувати медіатексти та логічно оцінювати запропоновані в них цінності, політичні, соціальні, комерційні та культурні інтереси, а також створювати і ширити через мас-медіа власні медіатексти [1, с. 10].

Останнім часом питання медіаосвіти піднімалося на обговорення на багатьох кафедрах та факультетах для підготовки журналістів, адже саме ця професія безпосередньо пов'язана з даною темою. Цим питанням переймаються різноманітні організації також. Так, 19 квітня 2018 року у м. Києві пройшла конференція з медіаосвіти та медіаграмотності, яку організувала міжнародна організація Internews в Україні та Академія української преси. За 8 років, коли одним з основних напрямів діяльності вищезгаданих організацій було впровадження медіаосвіти в Україні, вони досягли чималого успіху. Так, наприклад, організації провели 11 літніх та 11 зимових шкіл медіаосвіти та медіаграмотності, у 500 школах впровадили навчання за цією сферою, надрукували власні 8 підручників, що ефективно допомагають у вивченні предмету. Завдяки їм знання про медіаграмотність мали змогу отримати 90 тис. українських вчителів та 15 тис. медіаактивістів.

Напрямами розвитку в Україні ефективної системи медіаосвіти, яким надається пріоритет, є:

- впровадження системи шкільної медіаосвіти, що включає розроблення навчальних програм освіти для молодших класів звичайних шкіл, ліцеїв, гімназій, сприяння введення практики медіаосвітніх елементів у навчальні програми з різних предметів, введення курсу медіакультури з урахуванням профільного навчання, із залученням творчого потенціалу дітей тощо;

- розробка стандартів фахової підготовки медіапедагогів для системи освіти, проведення спеціалізованих навчальних курсів для підготовки і перепідготовки фахівців медіаосвітнього профілю;

- організація за участю громадських об'єднань і медіавиробників різних форм позашкільної освіти, включаючи форми для дітей дошкільного віку, батьківської педагогіки, творчих студій для дітей і молоді, дитячі та молодіжні фестивалі, конкурси, проекти місцевого і всеукраїнського рівня

для сприяння розвитку медіакультури і підтримки системи медіаосвіти;

- налагодження повноцінного суспільного діалогу з метою оптимізації медіаосвітньої діяльності самих медіа, підвищення психологічної та педагогічної компетентності працівників молодіжних редакцій різних медіа, поліпшення якості дитячих і молодіжних програм.

Отже, запровадження медіаосвіти до фахової підготовки є актуальним завданням педагогіки вищої школи на шляху побудови єдиного європейського освітнього простору.

Медіакультура є важливим елементом сучасного суспільства, що розвивається в умовах інформаційного прогресу. Відповідність медіаосвіти в Україні зарубіжним країнам відіграє неабияку роль у становленні України як сучасної самостійної держави, а також у її інтеграції у європейський простір.

Бібліографічні посилання:

1. Онкович Г. В. Сучасна медіаосвіта: зарубіжний і вітчизняний досвід // Світові стандарти сучасної журналістики / МОН України. Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького; Інститут Медіа-Права; Могилянська школа журналістики НАУКМА / відп. ред. Т. Г. Бондаренко, С. Квіт. - Черкаси : Видав. Чабаненко Ю., 2010. – Ст. 47-51.
2. Федоров А.В. Медіаосвіта в Росії та Україні: порівняльний аналіз сучасного етапу розвитку (1992-2008) / А. В. Федоров // Дистанційне навчання. - 2009. - № 9. - Ст. 52-71.

Чуркін В. В.

здобувач вищої освіти ІІ курсу

Науковий керівник – Подворчан А. З.

старший викладач

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

КОМУНІКАТИВНА ЛІНГВІСТИКА ЯК НОВІТНЯ ГАЛУЗЬ МОВОЗНАВЧОЇ НАУКИ

Сучасний етап історії – це постійний діалог суспільства, що знаходить своє місце у розвитку комунікації. 21 століття – століття технологій, а, найголовніше, налагодження комунікативного процесу на найвищому рівні. Від так, 60-70-ті роки минулого століття дають свій початок зародженню комунікативної лінгвістики, час, коли мовні комунікації стали нагальною необхідністю як спосіб людської життєдіяльності й вираження особистості.

Комунікативна лінгвістика – новітній напрям сучасної лінгвістики, яка вивчає процеси спілкування із урахуванням усіх вербальних й невербальних елементів комунікації.

Проблематикою окремих питань комунікативної лінгвістики займається окреме коло вчених. До сучасного етапу наукового розвитку лінгвістики питанням дослідження цієї ланки лінгвістичного знання активно займалися ряд вчених: Н. Аратюнова, Ф.Бацевич, С.Семчинський, О.Селіванова, Д.Гудков, І.Стернин, Г. Почепцов [1, с. 25-28].